12/01/2019

“Το μόνο που μάς έχει απομείνει είναι το ύδωρ της μετανοίας”

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Κηφισίας, Αμαρουσίου, Ωρωπού και Μαραθώνος

Η ιστοσελίδα της Ιεράς Μητροπόλεως Κηφισίας, Αμαρουσίου και Ωρωπού, δημοσιεύει Ομιλία του Αγίου Ιγνατίου Μπριαντσιανίνωφ, Επισκόπου Καυκάσου και Ευξείνου Πόντου σε ανάρτηση υπό τον τίτλο “Περί μετανοίας”:

«Μετανοεῖτε, ἤγγικε γὰρ ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν. Μετανοεῖτε καὶ πιστεύετε ἐν τῷ εὐαγγελίῳ». Αὐτὰ ἦσαν τὰ πρῶτα λόγια τοῦ κηρύγματος τοῦ θεανθρώπου Ἰησοῦ Χριστοῦ. Αὐτὰ τὰ ἴδια λόγια λέγει καὶ σ’ ἐμᾶς μέχρι σήμερα, μέσῳ τοῦ Εὐαγγελίου.

Ὅταν ἐπληθύνθη περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλη ἐποχὴν ἡ ἁμαρτία στὸν κόσμο, κατῆλθε ἐδῶ στὴν γῆ μας ὁ Παντοδύναμος Ἰατρός.

Κατῆλθε στὸν τόπον αὐτὸν τῆς ἐξορίας, στὸν τόπο τῶν βασάνων καὶ τῶν παθῶν μας, ποὺ εἶναι μία πρόγευσις τῶν αἰωνίων βασάνων τῆς κολάσεως, καὶ εὐαγγελίζεται τὴν λύτρωση, τὴν χαρὰ καὶ τὴν ἴαση σὲ ὅλους τους ἀνθρώπους, χωρὶς ἐξαίρεση, λέγοντας «μετανοεῖτε».

Ἡ δύναμις τῆς μετανοίας εἶναι θεμελιωμένη στὴν δύναμη τοῦ Θεοῦ. Ὁ Ἰατρὸς εἶναι πανίσχυρος, καὶ ἡ ἴασις ποὺ Ἐκεῖνος χαρίζει εἶναι παντοδύναμος.

Τὴν ἐποχὴν ἐκείνη, ὅταν ἐκήρυσσεν ἐδῶ στὴν γῆ ὁ Κύριος, καλοῦσε σὲ θεραπείαν ὅλους ὅσοι ἦσαν ἄρρωστοι ἀπὸ τὴν ἁμαρτία, καὶ δὲν θεωροῦσε καμμίαν ἁμαρτίαν ὡς ἀθεράπευτον. Καὶ τώρα, ἐπίσης, συνεχίζει νὰ καλῆ ὅλους, καὶ ὑπόσχεται, καὶ χαρίζει πράγματι τὴν ἄφεση γιὰ κάθε ἁμαρτία καὶ τὴν ἴαση γιὰ κάθε ἁμαρτωλὴ ἀσθένεια.

Ὦ σεῖς, οἱ ὁδοιπόροι τῆς γῆς. Ὦ σεῖς, ὅλοι ὅσοι ἀναλίσκεσθε ἢ σύρεσθε στὴν εὐρύχωρον ὁδόν, μέσα στὸν ἀκατάπαυστο θόρυβο τῶν γηίνων μεριμνῶν, περισπασμῶν καὶ διασκεδάσεων, ἀνάμεσα σὲ ἄνθη ἀνάμικτα μὲ ἀγκάθια, σεῖς ποὺ σπεύδετε καὶ ἀκολουθεῖτε αὐτὸν τὸν δρόμο, κατευθυνόμενοι πρὸς τὸ τέλος, ποὺ εἶναι σὲ ὅλους γνωστὸν καὶ ὅμως ὅλοι τὸ λησμονοῦν: ὁ σκοτεινὸς τάφος καὶ ἡ ἀκόμη σκοτεινοτέρα καὶ φοβερωτέρα αἰωνιότης.

Σταματῆστε! Ἀποτινάξτε τὴν γοητείαν αὐτοῦ τοῦ κόσμου, πού σᾶς κρατεῖ μονίμως σὲ αἰχμαλωσία! Ἀκοῦστε αὐτὸ πού σας εὐαγγελίζεται ὁ Σωτὴρ ἡμῶν Χριστός, δῶστε στὰ λόγια τοῦ τὴν προσοχὴ ποὺ τοὺς ἁρμόζει: «Μετανοεῖτε καὶ πιστεύετε ἐν τῷ εὐαγγελίῳ. Μετανοεῖτε, ἤγγικε γὰρ ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν».

Σᾶς εἶναι ἀπαραίτητο, ὁδοιπόροι σεῖς τῆς γῆς, νὰ στρέψετε ὅλη σας τὴν προσοχὴ σ’ αὐτὴν τὴν ζωτικὰ ὠφέλιμη καὶ σωτήρια νουθεσία. Ἀλλιῶς θὰ φθάσετε στὸν τάφο, θὰ φθάσετε στὸ κατῶφλι καὶ στὴν πύλη τῆς αἰωνιότητος, χωρὶς νὰ ἔχετε προηγουμένως κατανοήσει καθόλου ὀρθὰ τὴν αἰωνιότητα, οὔτε τὶς ὑποχρεώσεις ἐκείνων ποὺ εἰσέρχονται σ’ αὐτήν, ἔχοντας προετοιμάσει τὸν ἑαυτό σας μόνο γιὰ τὶς δίκαιες τιμωρίες ποὺ θὰ ὑφίστασθε αἰωνίως γιὰ τὶς ἁμαρτίες σας. Ἡ βαρυτέρα δὲ καὶ σοβαροτέρα ἁμαρτία εἶναι τὸ νὰ μὴ δίδετε προσοχὴ στοὺς λόγους τοῦ Σωτῆρος μας Χριστοῦ, δηλαδὴ νὰ τὸν περιφρονῆτε. Μετανοεῖτε!

Ἀποκοιμίζει καὶ ἐξαπατᾶ τὸν ἄνθρωπον ὁ δρόμος τῆς ἐπιγείου ζωῆς. Στὰ μάτια αὐτῶν ποὺ ἀρχίζουν τὴν πορεία τοὺς σ’ αὐτήν, παρουσιάζεται σὰν ἕνα ἀτελείωτο πεδίο ποὺ σφύζει ἀπὸ πραγματικότητα. Γιὰ ὅσους τὴν τελείωσαν, παρουσιάζεται σὰν ἕνα συντομότατο ταξίδι ποὺ συνοδεύεται ἀπὸ ὄνειρα καὶ μάλιστα χωρὶς περιεχόμενο. Μετανοεῖτε!

Καὶ τὴν δόξα καὶ τὸν πλοῦτο καὶ ὅλα τὰ ἄλλα φθαρτὰ ἀποκτήματα καὶ πλεονεκτήματα, ποὺ γιὰ τὴν ἐξασφάλισή τους ἀναλίσκει ὅλη τὴν ἐπίγειο ζωήν του καὶ ὅλες τὶς δυνάμεις τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματός του ὁ τυφλωμένος ἁμαρτωλός, ὀφείλει νὰ τὰ ἐγκαταλείψη μέσα στὰ λίγα ἐκεῖνα λεπτὰ κατὰ τὰ ὁποία τὸ ἔνδυμα τῆς ψυχῆς, τὸ σῶμα, ἀφαιρεῖται καὶ ἀποσπᾶται ἀπὸ αὐτήν. Τότε ἡ ψυχὴ ὁδηγεῖται

ἀπὸ τοὺς αὐστηροὺς ἀγγέλους στὸ Κριτήριον τοῦ δικαίου Θεοῦ, τοῦ ἀγνώστου σ’ αὐτήν, Ἐκείνου τὸν ὁποῖον αὐτὴ ἔχει περιφρονήσει. Μετανοεῖτε!

Μοχθοῦν οἱ ἄνθρωποι καὶ βιάζονται νὰ πλουτίσουν σὲ γνώσεις, οἱ ὁποῖες ὅμως εἶναι μικρᾶς μόνον σημασίας, καὶ κατάλληλες γιὰ κάποιο μόνον χρονικὸν διάστημα. Γνώσεις ποὺ συμβάλλουν στὴν ἱκανοποίησιν ἀναγκῶν, ἀνέσεων καὶ ἰδιοτροπιῶν τῆς ἐπιγείου ζωῆς. Περιφρονοῦμε τελείως τὶς οὐσιαστικές, τὶς ἀναγκαῖες γνώσεις καὶ τὴν ἐργασία, γιὰ τὰ ὁποία καὶ μόνο μας ἔχει χαρισθεῖ ἡ ἐπίγειος ζωή. Δηλαδὴ τὴν γνώση τοῦ Θεοῦ, καὶ τὴν συνδιαλλαγή μας μὲ αὐτὸν μέσῳ τοῦ λυτρωτοῦ μας Χριστοῦ. Μετανοεῖτε!

Ἀδελφοί, ἂς ἐξετάσωμε τὴν ἐπίγειο ζωή μας ἀντικειμενικά, ἀμερόληπτα, ὑπὸ τὸ φῶς τοῦ Εὐαγγελίου. Εἶναι μηδαμινή, ἕνα τίποτε. Ὅλα της τὰ ἀγαθὰ ἀφαιροῦνται μὲ τὸν θάνατον, ἀλλὰ συχνὰ καὶ πολὺ πρὶν ἀπὸ τὸν θάνατο μὲ ποικίλες, ἀπροσδόκητες καταστάσεις.

Αὐτὰ τὰ φθαρτά, τὰ τόσο γρήγορα ἐξαφανιζόμενα ἀγαθά, δὲν ἀξίζουν νὰ ὀνομάζωνται ἀγαθά. Στὴν πραγματικότητα εἶναι ἀπάτες καὶ παγίδες. Ὅσοι κολλοῦν καὶ βυθίζονται στὶς παγίδες αὐτές, καὶ συλλαμβάνονται ἀπὸ αὐτές, ἀποστεροῦνται ἀπὸ τὰ ἀληθινά, τὰ αἰώνια, τὰ οὐράνια, πνευματικὰ ἀγαθά, ποὺ ἀποκτοῦμε ὅταν πιστεύωμε στὸν Χριστὸ καὶ τὸν ἀκολουθοῦμε στὴν μυστικὴν ὁδὸ τῆς εὐαγγελικῆς ζωῆς. Μετανοεῖτε!

Σὲ πόσο φοβερὰν τύφλωση εὑρισκόμεθα! Πῶς ἀπὸ αὐτὴν τὴν τύφλωση ἀποδεικνύεται ὀφθαλμοφανῶς ἡ πτῶσις μας! Βλέπουμε τὸν θάνατο τῶν ἀδελφῶν μας. Γνωρίζουμε ὅτι ὁ θάνατος ἐπίκειται, ἴσως καὶ πολὺ σύντομα, καὶ γιὰ μᾶς, διότι κανεὶς ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους δὲν ἔμεινε ἐδῶ στὴν γῆ γιὰ πάντα. Βλέπουμε ὅτι πολλούς, καὶ πρὶν ἀπὸ τὸν θάνατο, ἡ ἐπίγειος εὐτυχία τοὺς προδίδει.

Βλέπουμε αὐτὴν τὴν εὐτυχία νὰ μεταβάλλεται συχνὰ σὲ δυστυχία, ποὺ ὁμοιάζει μὲ καθημερινὴν ἐμπειρία θανάτου. Παρ’ ὅλην αὐτὴ τὴν τόσον ὀφθαλμοφανῆ μαρτυρία τῆς ἰδίας μας τῆς πείρας, ἐμεῖς κυνηγοῦμε τὰ πρόσκαιρα μόνον ἀγαθὰ ὡσὰν νὰ ἦσαν μόνιμα, αἰώνια. Μόνον σ’ αὐτὰ εἶναι στραμμένη ἡ προσοχή μας! Ξεχασμένος ὁ Θεός! Ξεχασμένη καὶ ἡ μεγαλοπρεπὴς καὶ συνάμα φοβερὰ αἰωνιότης! Μετανοεῖτε!

Θὰ μᾶς προδώσουν, ἀδελφοί, ὁπωσδήποτε θὰ μᾶς προδώσουν ὅλα τὰ φθαρτὰ ἀγαθά. Τοὺς πλουσίους καὶ τοὺς πάμπλουτους θὰ τοὺς προδώση ὁ πλοῦτος τους, τοὺς ἐνδόξους ἡ δόξα τους, τοὺς νέους ἡ νεότης τους, τοὺς σοφοὺς ἡ σοφία τους.

Ἕνα μόνον αἰώνιο καὶ οὐσιῶδες ἀγαθὸν ἠμπορεῖ νὰ ἀποκτήση ὁ ἄνθρωπος κατὰ τὴν διέλευσή του ἀπὸ τὴν γῆ. Αὐτὸ εἶναι ἡ ἀληθὴς γνῶσις τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ

συμφιλίωσίς του μὲ τὸν Θεόν, τὴν ὁποία χαρίζει ὁ Χριστός. Γιὰ νὰ λάβη ὅμως κανεὶς τὰ κορυφαία καὶ ὑπέρτατα αὐτὰ ἀγαθά, πρέπει νὰ ἐγκαταλείψη τὴν ἁμαρτωλὴν ζωὴ καὶ νὰ τὴν μισήση. Μετανοεῖτε!

Μετανοεῖτε! Τί σημαίνει νὰ μετανοήσωμε; Σημαίνει νὰ ὁμολογήσωμε τὶς ἁμαρτίες μας καὶ νὰ μεταμεληθοῦμε γι' αὐτές. Σημαίνει ἀκόμη νὰ πάψωμε νὰ τὶς διαπράττωμε καὶ ποτὲ πλέον νὰ μὴν ἐπιστρέψωμε σ' αὐτές, ὅπως εἶπε κάποιος μεγάλος ἅγιος Πατέρας ἀπαντώντας σὲ ἀνάλογον ἐρώτηση. Μὲ τὸν τρόπον αὐτὸν πολλοὶ ἄνθρωποι μεταβάλλονται σὲ ἁγίους της Ἐκκλησίας μας καὶ πολλοὶ ἄνομοι σὲ ἀνθρώπους εὐλαβεῖς καὶ δικαίους.

Μετανοεῖτε! Ἀπορρίψετε ἀπὸ ἐπάνω σας ὄχι μόνο τὶς φανερὲς ἁμαρτίες, ὅπως εἶναι ὁ φόνος, ἡ ἁρπαγή, ἡ ἀκολασία, ἡ διαβολὴ καὶ τὸ ψεῦδος, ἀλλὰ καὶ τὶς ὀλέθριες διασκεδάσεις, τὶς σαρκικὲς ἡδονές, τὰ ἀπρεπῆ ὀνειροπολήματα καὶ τοὺς ἀθέμιτους λογισμούς, ὅλα, ὅλα ὅσα ἀπαγορεύονται ἀπὸ τὸ εὐαγγέλιον. Τὴν μέχρι τώρα ἁμαρτωλὴν ζωή σας νὰ τὴν λούσετε μὲ τὰ δάκρυα τῆς εἰλικρινοῦς μετανοίας.

Ὅταν καταληφθῆς ἀπὸ ἀκηδία καὶ εἶσαι ψυχικῶς ἐξησθενημένος, μὴν εἰπῆς μέσα σου «ἔχω περιπέσει σὲ βαριὰ ἁμαρτήματα. Μὲ τὴν μακροχρόνιον ἁμαρτωλὴν ζωή μου ἔχω ἀποκτήσει ἁμαρτωλὲς συνήθειες, ποὺ μὲ τὴν πάροδο τοῦ χρόνου ἔχουν γίνει σὰν φυσικές μου ἰδιότητες καὶ ἔχουν κάνει ἀδύνατη γιὰ μένα τὴν μετάνοια».

Αὐτοὺς τοὺς σκοτεινοὺς λογισμούς σου ἐμπνέει ὁ νοητὸς ἐχθρός σου, ποὺ δὲν τὸν ἔχεις προσέξει ἀκόμη, καὶ δὲν τὸν ἔχεις ἀντιληφθεῖ. Ἐκεῖνος γνωρίζει τὴν δύναμη τῆς μετανοίας καὶ φοβεῖται μήπως ἡ μετάνοια σὲ ἀποσπάσει ἀπὸ τὴν ἐξουσία του.

Καὶ προσπαθεῖ νὰ σὲ ἀφελκύση ἀπὸ τὴν μετάνοια μὲ τὸν λογισμὸν ὅτι ὁ Θεὸς δὲν ἔχει τὴν ἱκανότητα νὰ ἐπιφέρη παντοδύναμο τὴν ἰατρεῖα του στὴν κατάστασή σου αὐτή. Αὐτοῦ τοῦ πολέμου τὴν ἐμπειρίαν εἶχε καὶ ὁ Προφήτης Δαβὶδ ὅταν ἔλεγε. «Κύριε, τί ἐπληθύνθησαν οἱ θλίβοντες μέ; Πολλοὶ ἐπανίστανται ἐπ' ἐμέ. Πολλοὶ λέγουσι τὴ ψυχή μου, οὐκ ἔστι σωτηρία αὐτῶ ἐν τῷ Θεῷ αὐτοῦ. Σὺ δέ, Κύριε, ἀντιλήπτωρ μου εἶ, δόξα μου καὶ ὑψῶν τὴν κεφαλήν μου. Φωνή μου πρὸς Κύριον ἐκέκραξα καὶ ἐπήκουσέ μου ἐξ ὄρους ἁγίου αὐτοῦ».

Ἐκεῖνος ποὺ ἔχει θεσπίσει τὴν μετάνοιαν εἶναι ὁ Δημιουργός σου, ὁ ὁποῖος σὲ ἐδημιούργησε ἐκ τοῦ μηδενός. Εὐκολώτερα λοιπὸν τώρα ποὺ σὲ ἔχει ἤδη φέρει στὴν ὕπαρξη ἠμπορεῖ νὰ σὲ ἀναπλάση καὶ νὰ μεταμορφώση τὴν καρδία σου, ἀπὸ φιλαμαρτήμονα νὰ τὴν κάνη φιλόθεο, ἀπὸ φιλήδονο, ἀπὸ φιλόσαρκο, ἀπὸ κακόβουλο καὶ ἀπὸ ἡδυπαθῆ νὰ τὴν κάνη καθαράν, πνευματικήν, ἁγία.

Ἀδελφοί! Ἂς γνωρίσωμε τὴν ἀνέκφραστον ἀγάπη τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸ βυθισμένο στὴν ἁμαρτίαν ἀνθρώπινο γένος. Ὁ Κύριος οἰκονόμησε τὴν ἐνανθρώπησή του, ἔτσι ὥστε μέσῳ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεώς του νὰ ἠμπορέση νὰ δεχθῆ τὶς τιμωρίες ποὺ οἱ ἄνθρωποι ἀξίζουν νὰ δεχθοῦν. Καὶ μὲ τὸ νὰ δεχθῆ τιμωρίαν

Ἐκεῖνος ὁ Πανάγιος, νὰ ἐξαγοράση καὶ νὰ λυτρώση τοὺς ἐνόχους ἀπὸ τὴν τιμωρία. Τί τὸν προσείλκυσε κοντά μας, ἐδῶ στὴν γῆ, στὸν τόπο τῆς ἐξορίας μας; Μήπως οἱ δικαιοσύνες μας; Ὄχι! Τὸν εἵλκυσε σὲ μᾶς ἡ ὀλεθρία ἐκείνη κατάστασις στὴν ὁποία μας ἔριξε ἡ ἁμαρτία μας.

Ἄνθρωποι ἁμαρτωλοί! Ἂς πάρωμε θάρρος, διότι γιὰ μᾶς, ἀκριβῶς πρὸς χάριν μας ὁ Κύριος ἐπετέλεσε τὸ μέγα ἔργον τῆς ἐνανθρωπήσεώς του! Ἐπέβλεψε μὲ ἀσύλληπτον ἔλεος στὶς ἀσθένειές μας. Ἂς πάψωμε νὰ ταλαντευώμεθα, ἂς πάψωμε νὰ παραδιδώμεθα στὴν ἀκηδία καὶ τὴν ἀμφιβολία. Ἂς πλησιάσωμε γεμάτοι πίστη, ζῆλο καὶ εὐγνωμοσύνη, καὶ ἂς ἀρχίσωμε τὴν μετάνοια. Ἂς συμφιλιωθοῦμε διὰ μέσου αὐτῆς πρὸς τὸν Θεόν. Ἂς ἀνταποκριθοῦμε, ὅσον μας εἶναι δυνατόν, μὲ τὶς ἀσθενικὲς δυνάμεις μας στὴν μεγάλην ἀγάπη τοῦ Κυρίου πρὸς ἐμᾶς, ὅπως ἠμποροῦν νὰ ἀνταποκρίνωνται στὴν ἀγάπη τοῦ Δημιουργοῦ τὰ δημιουργήματά του, τὰ ὁποία μάλιστα ἔπεσαν στὴν ἁμαρτία: Ἂς μετανοήσωμε! Ἂς μετανοήσωμε ὄχι μόνο μὲ λόγια, ἂς δώσωμε μαρτυρία τῆς μετανοίας μας, ὄχι μόνο μὲ λίγα δάκρυα τῆς στιγμῆς, οὔτε μόνο μὲ τὴν ἐξωτερικὴν συμμετοχὴ στὶς ἱερὲς ἀκολουθίες τῆς Ἐκκλησίας, νὰ τελοῦμε μόνο τὶς ἐκκλησιαστικὲς ἱεροτελεστίες, ὅπως περιωρίζοντο νὰ πράττουν οἱ Φαρισαῖοι. Ἂς προσκομίσωμε μαζὶ μὲ τὰ δάκρυα καὶ μὲ τὴν ἐξωτερικὴν εὐσέβεια καὶ τὸν ἄξιον καρπὸ τῆς μετανοίας μας. Ἂς μεταβάλωμε τὴν ἁμαρτωλὴν ζωή μας σὲ σύμφωνον μὲ τὸ Εὐαγγέλιον βιοτήν.

«Ἵνα τί ἀποθνῄσκετε, οἶκος Ἰσραήλ;». Γιατί χάνεστε, χριστιανοί, μὲ θάνατον αἰώνιον ἐξ αἰτίας τῶν ἁμαρτιῶν σας; Γιατί νὰ γεμίζετε τὴν κόλαση σὰν νὰ μὴν ἔχη θεσπισθῆ μέσα στὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ἡ πανίσχυρος μετάνοια; Αὐτὴ ἡ ἄπειρος ἀγαθὴ δωρεὰ ἔχει δοθεῖ στὸν οἶκον Ἰσραήλ, δηλαδὴ στοὺς χριστιανούς.

Καὶ ὅποτε θελήσουμε, καθ’ ὅλην τὴν διάρκεια τῆς ζωῆς μας, καὶ ὅποιες καὶ ἂν εἶναι οἱ ἁμαρτίες μας, ἡ δωρεὰ αὐτὴ ἐνεργεῖ μὲ δύναμη μοναδική. Καθαρίζει ἀπὸ κάθε ἁμαρτία, σῴζει τὸν κάθε ἄνθρωπο ποὺ προστρέχει στὸν Θεόν, ἔστω καὶ ἂν

αὐτὸς μετανοήση στὰ τελευταῖα λεπτὰ τῆς ζωῆς του, μόλις πρὶν ἀπὸ τὸν θάνατο.

«Ἵνα τί ἀποθνῄσκετε, οἶκος Ἰσραήλ;». Χάνονται τόσοι χριστιανοὶ μὲ τὸν αἰώνιον θάνατο, γιὰ τὸν λόγο ὅτι σὲ ὅλην τὴν διάρκεια τῆς ἐπιγείου ζωῆς τῶν δὲν κάνουν τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ νὰ ἀσχολοῦνται μὲ τὴν ἀθέτηση τῶν ὑποσχέσεων ποὺ ἔδωσαν κατὰ τὸ ἅγιον Βάπτισμα, καὶ μὲ τὴν δουλεία τους στὴν ἁμαρτία. Χάνονται, διότι δὲν κρίνουν τὸν Λόγο τοῦ Θεοῦ ἄξιον ἀκόμη καὶ τῆς παραμικρᾶς προσοχῆς τους, τὸν Λόγο ποὺ κηρύττει τὴν μετάνοια.

Στὶς ὕστατες στιγμὲς πρὶν ἀπὸ τὸν θάνατό τους, δὲν κατορθώνουν νὰ ἐπωφεληθοῦν ἀπὸ τὴν πανίσχυρο δύναμη τῆς μετανοίας. Δὲν ἠμποροῦν νὰ ἐπωφεληθοῦν εἴτε διότι δὲν ἀπέκτησαν καμμίαν γνώση γιὰ τὸν χριστιανισμόν, εἴτε διότι ἀπέκτησαν μία πολὺ ἀνεπαρκῆ καὶ συγκεχυμένη γνώση γι’ αὐτόν, ἡ ὁποία πρέπει νὰ ὀνομασθῆ πλήρης ἄγνοια μᾶλλον παρὰ ἔστω καὶ παραμικρὰ γνῶσις.

«Ζῶ Ἐγώ, λέγει Κύριος», ἀναγκαζόμενος νὰ ἐνισχύση μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο τὴν διαβεβαίωση ἐνώπιον τῶν ἀπίστων, καὶ νὰ διεγείρη τὴν προσοχὴ τῶν ἀπροσέκτων. «Ζῶ Ἐγώ, λέγει Κύριος, οὐ βούλομαι τὸν θάνατον τοῦ ἀσεβοῦς, ὡς τὸ ἀποστρέψαι τὸν ἀσεβῆ ἀπὸ τῆς ὁδοῦ αὐτοῦ, καὶ ζῆν αὐτόν... Ἵνα τί ἀποθνῄσκετε οἶκος Ἰσραήλ;».

Ὁ Θεὸς ἐγνώριζε τὴν ἀσθένεια τῶν ἀνθρώπων. Ἐγνώριζε ὅτι καὶ μετὰ τὸ Βάπτισμα θὰ πίπτουν σὲ παραπτώματα καὶ ἁμαρτίες. Γι’ αὐτὸν τὸν λόγο καὶ ἐθέσπισε στὴν Ἐκκλησία τοῦ τὸ Μυστήριον τῆς Μετανοίας, διὰ τῆς ὁποίας καθαρίζονται οἱ ἁμαρτίες ποὺ διεπράχθησαν μετὰ τὸ Βάπτισμα.

Ἡ μετάνοια πρέπει νὰ συμβαδίζη μὲ τὴν πίστη στὸν Χριστό, καὶ νὰ προηγεῖται ἀπὸ τὸ εἰς Χριστὸν Βάπτισμα. Μετὰ δὲ τὸ Βάπτισμα βοηθεῖ ἐκεῖνον ποὺ ἐπίστευσε στὸν Χριστὸν καὶ ἐβαπτίσθη σ’ αὐτόν, νὰ διορθώση τὶς παραβάσεις τῶν ὑποχρεώσεών του.

Ὅταν πολλοὶ ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα καὶ ὅλην τὴν Ἰουδαία κατέβαιναν στὸν Ἰορδάνη γιὰ νὰ βαπτισθοῦν ἀπὸ τὸν Ἰωάννη, τὸν κήρυκα τῆς μετανοίας, ἐξωμολογοῦντο σ’ αὐτὸν τὶς ἁμαρτίες τῶν, ὄχι ἐπειδὴ ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Βαπτιστὴς εἶχε ἀνάγκη νὰ γνωρίζη τὶς ἁμαρτίες τῶν προσερχομένων σ’ αὐτόν, ὅπως παρατηρεῖ κάποιος ἱερὸς συγγραφεύς, ἀλλὰ διότι ἦταν ἀνάγκη, χάριν τῆς σταθερότητος τῆς μετανοίας τους, μαζὶ μὲ τὴν λύπη τους γιὰ τὴν διάπραξη ἁμαρτημάτων, νὰ συνενώσουν καὶ τὴν ἐξομολόγηση τῶν ἁμαρτιῶν τους.

Ἡ ψυχὴ ποὺ γνωρίζει ὅτι πρέπει νὰ ἐξομολογηθῆ τὶς ἁμαρτίες της, λέγει ὁ ἴδιος ἅγιος, συγκρατεῖται μὲ αὐτὴν τὴν ἰδία τὴν σκέψη ὡσὰν μὲ χαλινόν, νὰ μὴν ἐπαναλάβη τὶς προηγούμενες ἁμαρτίες. Ἀντιθέτως, οἱ ἁμαρτίες ποὺ δὲν ἔγιναν

ἀντικείμενον ἐξομολογήσεως, ἐπαναλαμβάνονται μὲ ἄνεση, ὡσὰν νὰ διεπράχθησαν στὸ σκότος.

Μὲ τὴν ἐξομολόγηση τῶν ἁμαρτιῶν καταλύεται ἡ φιλική μας σχέσις πρὸς αὐτές. Τὸ μῖσος πρὸς τὶς ἁμαρτίες εἶναι σημάδι ἀληθινῆς μετανοίας, καὶ ἀποφασιστικότητος τοῦ ἐξομολογουμένου νὰ ζήση ζωὴν ἐνάρετον.

Ἂν ἀπέκτησες τὴν ἕξη πρὸς ἁμαρτωλὲς πράξεις, τότε νὰ τὶς ἐξομολογῆσαι συχνά, καὶ σύντομα θὰ ἐλευθερωθῆς ἀπὸ τὴν αἰχμαλωσία σου σ' αὐτές, καὶ ἔτσι μὲ εὐκολία καὶ χαρὰ θὰ ἀκολουθῆς τὸν Κύριόν μας Ἰησοῦν Χριστό.

Ἂν κάποιος καταδίδει συνεχῶς τοὺς φίλους του, οἱ φίλοι του γίνονται ἐχθροί του καὶ ἀπομακρύνονται σὰν ἀπὸ καταδότη, ποὺ ἐπιδιώκει στὴν πραγματικότητα τὴν καταστροφή τους. Ἂν κάποιος ἐξομολογῆται τὰ ἁμαρτήματά του, αὐτὰ ὑποχωροῦν καὶ τὸν ἐγκαταλείπουν, διότι οἱ ἁμαρτίες θεμελιώνονται καὶ στηρίζονται ἐπάνω στὴν ὑπερηφάνεια τῆς πεπτωκυίας φύσεως, καὶ δὲν ἀντέχουν τὴν ἀποκάλυψή τους καὶ τὸν ὀνειδισμό.

Ὅποιος μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ μετανοήση, ἁμαρτάνει ἐκ προαιρέσεως καὶ μὲ τὴν πρόθεσή του, αὐτὸς συμπεριφέρεται ὕπουλα ἔναντι τοῦ Θεοῦ. Καὶ ὅποιος, ἐλπίζοντας ὅτι θὰ μετανοήση, ἁμαρτάνει αὐτοπροαιρέτως καὶ μὲ πρόθεση νὰ ἐνεργήση ἔτσι, αὐτὸς πλήττεται ἀπροσδοκήτως ἀπὸ τὸν θάνατο, καὶ δὲν τοῦ παρέχεται ὁ καιρὸς τὸν ὁποῖον σκοπεύει νὰ ἀφιερώση στὴν ἀρετή.

Μὲ τὸ μυστήριόν τῆς ἐξομολογήσεως καθαρίζονται καὶ ἐκπλύνονται τελείως ὅλες οἱ ἁμαρτίες ποὺ ἔχουν διαπραχθῆ ἐν λόγῳ ἢ ἔργω ἢ διανοία. Γιὰ νὰ ἐξαλειφθοῦν ἀπὸ τὴν καρδία οἱ ἁμαρτωλὲς συνήθειες ποὺ μὲ τὴν πάροδο τῶν ἐτῶν ἔχουν ριζώσει μέσα της, χρειάζεται νὰ ἐμμένη κανεὶς συνεχῶς καὶ σταθερὰ στὴν μετάνοια.

Ἡ συνεχὴς καὶ σταθερὰ μετάνοια βιώνεται ὡς συνεχὴς συντριβὴ τοῦ πνεύματος, καὶ συνίσταται στὴν πάλη μὲ τοὺς λογισμοὺς καὶ τὶς ἐπιθυμίες, μὲ τὰ ὁποία ἐκδηλώνεται τὸ κρυμμένο στὴν καρδίαν ἁμαρτωλὸν πάθος, στὴν χαλιναγώγηση τῶν σωματικῶν αἰσθήσεων καὶ τῆς κοιλίας, στὴν ταπεινὴ προσευχὴ καὶ στὴν συχνὴ ἐξομολόγηση.

Ἀδελφοί, μὲ τὴν ἑκουσία ἁμαρτία ἔχουμε χάσει τὴν ἁγίαν ἁγνότητα, τὴν καθαρότητα καὶ ἀθῳότητα, ποὺ παραβιάζεται ὄχι μόνον ἀπὸ τὴν ἁμαρτωλὴ πράξη, ἀλλὰ ἀκόμη καὶ ἀπὸ τὴν γνώση τοῦ κακοῦ. Ἔχουμε χάσει τὴν καθαρότητα καὶ ἀθῳότητα, μέσα στὴν πνευματικὴν αἴγλη καὶ ἀκτινοβολία τῆς ὁποίας μας ἔφεραν στὸ εἶναι, κατὰ τὴν γένεση, τὰ χέρια τοῦ Δημιουργοῦ.

Ἔχουμε χάσει ἀκόμη καὶ τὴν καθαρότητα ποὺ ἐλάβαμε κατὰ τὴν ἀνάπλασή μας μὲ τὸ ἅγιον Βάπτισμα. Στὸν δρόμο τῆς ζωῆς ἔχουμε κηλιδώσει μὲ ποικίλες ἁμαρτίες τὸν χιτῶνα μας, τὸν ὁποῖον ὁ Λυτρωτής μας εἶχε καθαρίσει καὶ λευκάνει πρὸς χάριν μας.

Τὸ μόνο πού μᾶς ἔχει ἀπομείνει εἶναι τὸ ὕδωρ, τὸ ὕδωρ τῆς μετανοίας. Τί θὰ ἀπογίνωμε ἐὰν ἀμελήσωμε καὶ καταφρονήσωμε καὶ αὐτὸ τὸ λουτρὸν τοῦ καθαρισμοῦ; Θὰ ἀναγκασθοῦμε νὰ παρουσιασθοῦμε ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ μὲ ψυχὴν παραμορφωμένην ἀπὸ τὴν ἁμαρτία, καὶ Ἐκεῖνος θὰ ἐμβλέψη φοβερὸς σὲ μία τοιαύτη μολυσμένην ψυχῆ, καὶ θὰ τὴν καταδικάση στὸ πῦρ τῆς γεέννης.

«Λούσασθε». λέγει Κύριος ὁ Θεὸς στοὺς ἁμαρτωλούς, «καὶ καθαροὶ γίνεσθε, ἀφέλετε τᾶς πονηρῖας ἀπὸ τῶν ψυχῶν ὑμῶν, ἀπέναντι τῶν ὀφθαλμῶν μου, παύσασθε ἀπὸ τῶν πονηριῶν ὑμῶν... καὶ δεῦτε διαλεχθῶμεν».

Καὶ πῶς τελειώνει ἡ δικαία αὐτὴ κρίσις τοῦ Θεοῦ, ἡ κρίσις του γιὰ τὴν μετάνοια, στὴν ὁποία συνεχῶς καλεῖ τὸν ἁμαρτωλὸν κατὰ τὸν καιρὸν τῆς ἐπιγείου ζωῆς του; Ὅταν ὁ ἄνθρωπος ὁμολογήση τὶς ἁμαρτίες του, καὶ ἀποφασίση νὰ μετανοήση εἰλικρινῶς καὶ νὰ διορθωθῆ, τότε ὁ Θεὸς λύει τὴν κρίση ποὺ ὑπῆρχε μαζί του μὲ τὴν ἀκόλουθον ἀπόφαση: «Καὶ ἐὰν ὦσιν αἱ ἁμαρτίαι ὑμῶν ὡς φοινικοῦν, ὡς χιόνα λευκανῶ, ἐὰν δὲ ὦσιν ὡς κόκκινον, ὡς ἔριον λευκανῶ».

Ἂν ὅμως ὁ χριστιανὸς καταφρονήση αὐτὴν τὴν τελευταία, τὴν πολυεύσπλαχνο κρίση τοῦ Θεοῦ, τότε τοῦ ἀνακοινώνεται ἀπὸ τὸν Θεὸν ἡ ὁριστική του καταδίκη στὸ αἰώνιον πῦρ.

«Τὸ χρηστόν τοῦ Θεοῦ», λέγει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, «εἰς μετάνοιαν σὲ ἄγει». Ὁ Θεὸς βλέπει τὰ ἁμαρτήματά σου, παρατηρεῖ μὲ μακροθυμία τὶς ἁμαρτίες ποὺ διαπράττεις κάτω ἀπὸ τὸ βλέμμα του, τὴν ἀλυσίδα τῶν ἁμαρτιῶν ποὺ διεμόρφωσαν ὅλον σου τὸν βίο. Ἀναμένει τὴν μετάνοιά σου, καὶ συνάμα ἀναθέτει στὴν ἐλευθέρα προαιρεσή σου τὴν ἐπιλογὴν τῆς σωτηρίας σου ἢ τῆς καταδίκης σου στὸ αἰώνιον πῦρ. Σὺ ὅμως καταχρᾶσαι τὴν ἀγαθότητα καὶ τὴν μακροθυμία τοῦ Θεοῦ! Οὐδεμία διόρθωσις καὶ βελτίωσις μέσα σου! Ἡ ἀδιαφορία σου ἀντιθέτως αὐξάνει! Αὐξάνει μέσα σου ἡ ἀμέλεια καὶ ἡ περιφρόνησίς σου πρὸς τὸν Θεὸν ἀλλὰ καὶ πρὸς τὴν ἰδική σου, τὴν αἰώνια τύχη σου. Ἐνδιαφέρεσαι, μόνο γιὰ τὸ πὼς θὰ πληθύνης τὶς ἁμαρτίες σου, καὶ στὶς προηγούμενες ἁμαρτίες σου προσθέτεις νέες καὶ χειρότερες!

«Κατὰ τὴν σκληρότητά σου καὶ ἀμετανόητον καρδίαν θησαυρίζεις σεαυτῷ ὀργὴν ἐν ἡμέρᾳ ὀργῆς καὶ ἀποκαλύψεως καὶ δικαιοκρισίας τοῦ Θεοῦ, ος ἀποδώσει ἑκάστω κατὰ τὰ ἔργα αὐτοῦ. Τοὶς μὲν καθ’ ὑπομονὴν ἔργου ἀγαθοῦ δόξαν καὶ

τιμὴν καὶ ἀφθαρσίαν ζητούσι, ζωὴν αἰώνιον, τοὶς δὲ ἐξ ἐριθείας (ἀπὸ φιλόνεικο διάθεση δηλαδή), καὶ ἀπειθούσι μὲν τὴ ἀληθεῖα, πειθομένοις δὲ τὴ ἀδικία, θυμὸς καὶ ὀργή. Θλῖψις καὶ στενοχωρία ἐπὶ πᾶσαν ψυχὴν ἀνθρώπου τοῦ κατεργαζομένου τὸ κακόν». Ἀμήν.

Ἀπὸ τὸ βιβλίο: «Πατερικὸ Κυριακοδρόμιον»